Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Colecția: **SECOLUL XX – 20 DE MISTERE ESENȚIALE**
Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VAN ERIKSSON, JAKOB
Adevăruri nespuse despre călătoriile spațiale și legăturile cu alte lumi : docu-drame și mituri istorice însoțite de consemnări din presă -
București : Integral, 2019
Conține bibliografie
ISBN 978-606-992-250-7

I. I. Ștefănescu, Florin (trad.)
II. Boian, Lucia (doc.)

94

© INTEGRAL, 2018

Editor: Costel POSTOLACHE
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-250-7

Jacob Van Eriksson

Adevăruri nespuse despre călătoriile spațiale și legăturile cu alte lumi

Versiune în limba română:
Prof. Florin Ștefănescu
Documentare suplimentară, bibliografie selectivă
și analiza comparativă a surselor:
Lucia Boian

INTEGRAL

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Sumar

Neil Armstrong nu a fost primul om pe Lună! Sau nu a fost deloc... / 7

Programul spațial nazist – călătoriile spre Lună și Marte / 31

Cine l-a scuipat pe Brejnev în față? Iuri Gagarin și Valentina Tereșkova – două destine ciudate. Cum a fost sacrificată cățelușa Laika / 45

Oumuamua în căutarea semnelor vieții în Univers / 71

Scenarii imposibile. Sau nu? Spre Marte cu propulsie nucleară, un vis încă realizabil / 75

Șoapte în spațiu, obiecte zburătoare neidentificate și alte fenomene misterioase mărturisite de cosmonauți / 95

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Paradoxul Fermi sau de ce nu ne întâlnim cu ființele extraterestre / 113

În loc de *Epilog*: Alternativa 3 / 125

Bibliografie selectivă / 129

Neil Armstrong nu a fost primul om pe Lună! Sau nu a fost deloc...

A făcut istorie, fiind primul om care a păşit pe Lună. Peste 500 de milioane de oameni din întreaga lume urmăreau, pe 20 iulie 1969, aselenizarea navei Apollo 11... „A fost printre cei mai mari eroi americani – nu doar ai timpului său, ci ai tuturor timpurilor. Când el şi membrii echipajului său au lansat, în 1969, Apollo 11, au purtat cu ei aspirațiile unei întregi națiuni", spunea fostul preşedinte al SUA, Barack Obama. Eroul american Neil Armstrong a fost primul om care a păşit pe Lună şi nimeni nu poate uita memorabilele lui cuvinte: „Un pas mic pentru om, un salt uriaş pentru umanitate". Colegul care l-a însoțit în misiunea Apollo 11, puncta, la momentul decesului lui Neil Armstrong în august 2012 (în urma complicațiilor suferite după o operație de by-pass coronarian), transformarea lui într-un simbol pentru întreaga planetă: „Chiar dacă eram

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

mai departe de Pământ decât au fost vreodată doi oameni, nu eram singuri", a spus Aldrin, citat de USA Today. „Efectiv întreaga lume a făcut acea călătorie memorabilă împreună cu noi. Știu că milioane de oameni mi se alătură acum în plângerea unui adevărat erou american și a celui mai bun pilot pe care l-am cunoscut vreodată."

Însă nu totul e perfect. În jurul eroului american s-au țesut de-a lungul timpului diverse povești și teorii ale conspirației. „Oamenilor le plac teoriile conspirației, sunt foarte interesante. Eu nu-mi fac griji, știu că cineva se va întoarce și va recupera camera video pe care am lăsat-o acolo", spunea Armstrong mai demult pentru Daily Mail. La 16 iulie 1969, echipajul format din Neil Armstrong (comandant), Edwin Buzz Aldrin (pilotul modulului lunar Eagle) și Michael Collins (pilotul modulului de serviciu) și-a început misiunea: Apollo 11. Cei trei astronauți s-au instalat în fața modulului de comandă Columbia al navetei atașate rachetei lansatoare Saturn V și au pornit la drum. Racheta de 111 metri lungime a fost lansată de la Centrul Spațial Kennedy din Florida. După patru zile, la ora 20:18 GMT, Aldrin a confirmat că modulul lunar Eagle se desprinsese de Columbia și ajunsese pe Lună. Într-o zonă denumită Marea Liniștii. Colegul Michael Collins rămăsese pe Columbia, zburând pe orbita Lunii. La 20 iulie, ora 02:50 GMT, Neil Armstrong a ieșit din modul pe o scară care s-a dovedit prea scurtă. A trebuit să sară pentru a ajunge pe solul lunar, pe care l-a atins la ora 02:56 GMT.

Totuși, de câteva decenii, circulă zvonul că americanii nu au pus niciodată piciorul pe Lună! Că a fost o înscenare gigantică,

menită să apere supremația SUA în Cosmos, pusă la grea încercare de ruși. „Teoria conspirației selenare", conform căreia americanii nu au fost niciodată pe Lună cu echipaj uman, a fost larg dezbătută în presa occidentală, inclusiv în cărțile scrise pe această temă. După ce subiectul păruse să intre în uitare, câteva fotografii realizate de satelitul japonez Kaguya relansau acest veritabil război mediatic. Când gluma s-a îngroșat, devenind subiect internațional de dezbatere, i s-a cerut agenției americane NASA să ofere originalele fotografiilor din expedițiile selenare Apollo, pentru a se infirma afirmațiile celor care susțin că niciun picior de astronaut american nu a călcat pe solul lunar. Răspunsul NASA a fost năucitor: „Originalele s-au pierdut când arhiva a fost mutată". Fără să aștepte prea mult, cercetătorii neafiliați agenției au profitat de ocazie și au relansat scenariul „marii farse selenare". În fața acuzelor violente care veneau din toate părțile, NASA a avut o singură replică, socotită ironică: „Cine vrea să vadă dacă este adevărat să se ducă pe Lună. În locurile de aselenizare se găsesc numeroase dovezi ale prezenței astronauților americani: steagurile americane, cărucioarele selenare și alte echipamente lăsate în urmă de astronauți".

Cosmonautul rus Boris Volinov a fost singurul care a declarat public că nu crede poveștile cu astronauții americani care au „mărșăluit" pe Lună. Se spune că inclusiv Neil Armstrong, actorul principal al evenimentului, a admis destul de confuz că ceva nu a fost în regulă. Întrebat de ce, în filmul prezentat lumii întregi, praful selenar ridicat de pașii lui a căzut imediat înapoi, cu aceeași viteză ca și când Luna ar avea aceeași atracție

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

gravitațională ca și Terra, el a răspuns ursuz: „Da, gravitația Lunii ar fi trebuit să difere de cea a Terrei! Fără alte explicații”...

O altă discuție este legată de o posibilă întâlnire de gradul III care ar fi avut loc pe Lună, imediat după aselenizare. „Un pas mic pentru om, dar un salt mare pentru omenire”... După pronunțarea acestor cuvinte de către Armstrong (despre care unii susțin eronat că s-a făcut cu o mică abatere față de protocolul inițial, care cerea ca să se spună „pentru *un* om”!) se pare că s-a întâmplat ceva straniu menit să hrănească inevitabilele speculații. Interferențe neașteptate au întrerupt emisia, cei de la sol rămânând fără nici un contact timp de două minute. Mai târziu, ufologii americani și europeni au dat publicității o înregistrare captată, se pare, de radioamatori care urmăreau în direct comunicațiile între Apollo 11 și Huston. Este vorba de o conversație despre ce s-a petrecut cu adevărat pe Lună și care diferă de ceea ce s-a declarat opiniei publice de către guvernul american. Astfel, la un moment dat, probabil când Armstrong și Aldrin reveneau spre modul, după promenada lunară, ar fi avut loc următoarea conversație: „Ce a fost asta? Dumnezeule, ce a fost? Este tot ceea ce vrem să știm. Sunt enorme! Pur și simplu enorme, vă spun! Nu, nu este din cauza câmpului de distorsiune! E de necrezut... Suntem bine, dar am descoperit niște vizitatori. Da, au rămas aici o perioadă de timp, dacă e să judecăm după instalațiile lor...” După acest mesaj, conform comunicatului emis de Huston, controlorii au încercat să-i calmeze pe astronauți, iar securitatea începuse deja să elibereze sala de comunicații de orice personal neindispensabil...

De numele lui Armstrong s-au atașat, în timp, numeroase istorisiri false dar și pretenții bizare. După momentul istoric al aselenizării, numeroși oameni care purtau numele de Armstrong au căutat să demonstreze o legătură de rudenie, cât de îndepărtată, cu astronautul! Unii au încercat chiar să îi „însceneze” o convertire la islamism. O legendă foarte rulată spunea că, atunci când a pășit pe suprafața lunară, Armstrong a auzit niște cuvinte pe care nu le-a putut descifra, într-o limbă pe care nu a recunoscut-o. După expediție, într-o călătorie în Egipt, s-a întâmplat să audă o chemare islamică la rugăciune și a recunoscut cuvintele pe care le auzise pe Lună: „Allahu akbar”. Povestea a fost transmisă persistent în presa din trei țări islamice: Egipt, Malaezia și Indonezia. Atât de populară a fost legenda, încât, în 1983, Phil Parshall, director la Institutul Creștin pentru Cercetare Asian Research Center International, i-a scris lui Armstrong pentru a verifica validitatea informației. Răspunsul a infirmat zvonul convertirii. În anii ’50, Armstrong candidase pentru poziția de lider a unei grupe de cercetași în cadul Bisericii Metodiste. În formularul completat pentru postul solicitat, Armstrong a notat la capitolul „Afiliere religioasă” doar atât: „Deist”. În biografia lui oficială, *First Man: The Life of Neil A. Armstrong*, fostul astronaut respinge din nou zvonul convertirii: „Am văzut că multe organizații, în care nu sunt membru, pretind că sunt și multe familii – între care mulți Armstrong – fac conexiuni între noi, multe fiind false. Foarte mulți oameni se identifică cu succesul Apollo. Afirmația că aș fi devenit musulman este doar o versiune extremă a poveștilor prin care oamenii spun că știu pe cineva pe care aș putea să îl știu și eu”.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Neil Armstrong era un reputat specialist al zborului desfășurat în condiții extreme, de pionierat. A fost pasionat de zbor de la o vârstă fragedă și a obținut licența de pilot la vârsta de 16 ani. În 1947, Armstrong a început studiile sale în inginerie aeronautică la Universitatea Purdue cu o bursă de la US Navy. Studiile sale au fost întrerupte în 1949, când a fost chemat să slujească în războiul din Coreea. Armstrong a zburat în 78 de misiuni de luptă în timpul acestui conflict militar. El a părăsit serviciul militar în 1952, și a revenit la facultate. Câțiva ani mai târziu, Armstrong s-a alăturat Comitetului Național Consultativ pentru Aeronautică (NACA), care mai târziu a devenit Administrația Națională a Aeronauticii și a Administrării Spațiului (NASA). Pentru această agenție guvernamentală a fost integrat unei multitudini de proiecte, inclusiv servind ca pilot de încercare și ca inginer. De pildă, el a testat mai multe aeronave de mare viteză, inclusiv X-15, care putea atinge o viteză maximă de 4.000 de mile pe oră.

Pentru unii, trecerea în neființă a lui Armstrong înseamnă dispariția unuia dintre puținii oameni care au luat parte la cea mai mare conspirație din istoria omenirii. Pentru mulți însă Armstrong rămâne un astronaut care a făcut istorie.

Moartea primului om care a pășit pe Lună a readus în discuție miturile care au planat asupra vieții și carierei lui Neil Armstrong, ridicând semne de întrebare asupra întregii misiuni Apollo 11. Se spune că Armstrong a fost ales pentru misiunea Apollo 11 în primul rând pentru că el era civil iar Casa Albă de la Washington și-a dorit ca primul om care ajunge pe Lună să fie un om de rând, nu un pilot militar. Neil Armstrong

a devenit comandantul misiunii datorită evoluției sale metodice, generate de misiunea Gemini 8 la care luase parte anterior, dar și datorită implicării sale în primele etape ale programului Apollo. Un mit adesea vehiculat este cel potrivit căruia în fapt copilotul Buzz Aldrin ar fi trebuit să fie cel care face primul pas pe Lună, nu Armstrong. În misiunea anterioară Gemini bunăoară, copilotul a fost cel care a ieșit din aeronavă și a efectuat așa-numitele „plimbări în spațiu", în timp ce comandantul rămânea pe navă. Factorul decisiv în Apollo 11 care l-a transformat pe Armstrong în omul care a răsculat cu pașii săi praful Lunii a fost strict de ordin tehnic. Ușa modulului lunar care trebuia deschisă pentru a ieși din astronavă se afla pe partea dreaptă, chiar lângă comandant. Cum cabina în care se afla Armstrong și copilotul Aldrin era de dimensiuni prea mici pentru a permite celui din urmă să „sară peste" comandant, cel care a ieșit din modul și a coborât scara până pe suprafața Lunii a fost Armstrong.

Apoi, „micul pas" al lui Armstrong a fost, de fapt, o săritură de la un metru înălțime, care putea avea consecințe imprevizibile. Walter Cronkite, cel care a fost comentatorul oficial al misiunii Apollo 11 urmărit de peste 500 de milioane de oameni care au asistat în direct la aselenizare, a coordonat greșit montajul filmării care avea să facă înconjurul lumii. Deși Armstrong a rostit celebra maximă „Un pas mic pentru om, un salt uriaș pentru omenire" în momentul în care a coborât de pe ultima treapă a scării pe suprafața Lunii, la montaj, cuvintele sale au fost alipite cadrelor în care astronautul se afla încă în partea superioară a scării. Comandantul misiunii a recunoscut el însuși

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

că a spus „un pas mic pentru un om" și nu „un pas mic pentru om", dar legătura radio intermitentă a determinat atât cercetătorii NASA, cât și presa internațională să consemneze cuvintele sale celebre fără articolul nehotărât. Jurnalistul NBC News specializat în analiză spațială, James Oberg, care a ascultat transmisiunea în direct pe când lucra ca intern la NASA, a examinat ulterior înregistrarea și a constatat că, într-adevăr, Armstrong a spus „Un pas mic pentru *un* om, un salt uriaș pentru omenire".

Interesant și, într-un fel, destul de ciudat este că, după încheierea misiunii, Armstrong s-a retras din vizorul public. Comandantul Apollo 11 nu și-a monetizat propria glorie, limitându-se la funcția de profesor de inginerie aerospațială și la conferințe pe teme aeronautice cu jurnaliști, istorici și alți colegi de breaslă.

Mulți sunt de părere că Armstrong a văzut OZN-uri în timp ce se îndrepta cu astronava spre Lună, dar și în timpul plimbării sale pe satelitul natural al Terrei. De fapt, cei trei astronauți cooptați în misiunea Apollo 11 au declarat că au văzut „lumini trecătoare", care au apărut și pe înregistrările video. Analiza ulterioară a cadrelor filmate au demonstrat că „luminile trecătoare" au fost, de fapt, bucăți din racheta Saturn 5 utilizată la lansarea astronavei.

Ca astronaut, Neil Armstrong efectua antrenamente fizice intense la sala de sport pentru a-și întări musculatura. Comandantul misiunii avea, într-adevăr, un regim alimentar conceput special pentru activitatea sa, dar rareori îl puteai vedea în sala de sport. „Cred că bunul Dumnezeu ne-a dat un număr finit de bătăi ale inimii și aș fi blestemat dacă le-aș irosi pe ale mele

atât de repede", a declarat Armstrong, pus față în față cu zvonul că-și supunea corpul la efort fizic intens.

Dar cea mai intensă speculație legată de misiunea spațială Apollo 12 este că Armstrong a pășit pe suprafața Lunii... din statul american Nevada. După revenirea pe Pământ, reușita misiunii Apollo 11 a fost umbrită de numeroase teorii ale conspirației. Mulți au refuzat să creadă în veridicitatea acțiunii și au indicat multe hibe în filmările transmise, care ar fi fost de fapt efectuate într-un studio din statul federal Nevada. Spre exemplu, umbrele costumului lui Armstrong ar fi fost create prin dispozitive de iluminare puse în spatele astronautului. Oamenii de știință de la NASA au explicat că acele umbre au fost, de fapt, generate de suprafața Lunii care reflecta lumina Soarelui. Jurnalistul NBC News James Oberg a descris toate teoriile ca fiind falsuri grosolane și că multe persoane și chiar națiuni (Uniunea Sovietică, în special) aveau motive întemeiate pentru a decredibiliza succesul misiunii Apollo 11.

Teribil de înciudată, Rusia nu crede nici astăzi că americanii au fost primii care au ajuns pe Lună. Astfel, șeful agenției spațiale ruse Roscosmos, Dmitri Rogozin, a anunțat că viitoarea misiune a Rusiei către Lună va avea ca obiect și să afle dacă Neil Armstrong a aselenizat într-adevăr în 1969. Acest anunț a venit în urma unei întrebări primite pe Twitter de Rogozin privind veridicitatea faptului că americanii au fost primii pe Lună. Dimitri Rogozin a zâmbit și a ridicat din umeri când a primit întrebarea. În Rusia, teoriile conspirației legate de aselenizarea americanilor sunt un lucru comun. Asta pentru că Neil Armstrong a fost primul om pe Lună, reușind să aselenizeze în plină

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

„competiție spațială" între Statele Unite și Uniunea Sovietică. Ca să nu mai spunem că URSS a fost silită să renunțe la programul său spațial după ce în anii '70 patru rachete destinate să ajungă pe Lună au explodat...

Ideea marii păcăleli a aselenizării nu este una nouă. La numai câțiva ani după evenimentul din 1969, popularitatea acestei idei nu era întrecută decât de enigma asasinării președintelui J.F. Kennedy și de misterul Zonei 51. În fapt, adepți ai teoriei conspirației și-au expus părerea încă de la începutul anilor '70 și, cu atât mai mult, explicațiile oficialilor de la NASA au lăsat de dorit. Poate, de aceea, unul din cinci americani este convins astăzi că totul nu a reprezentat decât o farsă tributară circumstanțelor politice ale vremii și că, în fapt, expediția Apollo 11 a fost regizată într-un studio secret din Nevada. Și, totuși, de ce ar fi înscenat una dintre cele două mari puteri ale lumii de atunci ideea unei expediții care nu avusese loc? Ar putea să pară absurd, însă o simplă privire aruncată în contextul geopolitic al acelor vremuri poate oferi o explicație mai mult decât plauzibilă. Statele Unite ale Americii pierduseră startul în cursa spațială, iar Uniunea Sovietică părea să conducă detașat în toate domeniile. Prima capsulă spațială trimisă în afara atmosferei terestre, primul animal lansat în spațiu, primul om și primul echipaj de trei persoane care ajungeau pe orbita terestră precum și primul modul fără echipaj, Luna 2, care ajungea pe satelitul natural al Terrei – toate acestea erau realizări sovietice și constituiau suficiente motive de îngrijorare pentru Statele Unite. Conform adepților teoriei conspirației, Statele Unite ale Americii se aflau în punctul în care trebuiau să demonstreze cu orice preț că

posedă o tehnologie superioară celei sovietice, iar singurul mod în care puteau face acest lucru era să trimită un om pe Lună, singurul premiu care lipsea din vitrina Uniunii Sovietice. Aveau, însă, SUA tehnologia necesară transportării dus-întors a unui echipaj uman pe Lună? Răspunsul este unul teribil de controversat chiar și în zilele noastre.

Ne putem reaminti o parte a celor mai importante mistere legate de expediția americană din 1969, enigme a căror rezolvare credibilă pare departe de finalizare chiar și după o jumătate de veac de la nașterea acestora. Poate cel mai important argument al celor care contestă însăși existența misiunii Apollo 11 este cel legat de lipsa stelelor din imaginile oferite de NASA. Spațiul apare în fotografiile oficiale ca un imens fundal negru. Cum ar putea fi posibil acest lucru cu atât mai mult cu cât Luna nu are o atmosferă care să obtureze vizibilitatea aștrilor? Totuși, este greu de crezut că un eventual „regizor" ar fi uitat să „aprindă" stelele din studio. Contestatarii susțin că poziția stelelor văzute de pe Terra ar fi trădat poziția reală a astronauților, caz în care s-a optat pentru eliminarea acestora din fundal. Oficialii NASA au negat vehement această posibilitate și au susținut faptul că lumina solară, extrem de puternică pe suprafața selenară, este capabilă să obtureze orice imagine a stelelor. Același lucru se întâmplă, susțin oamenii de știință americani, în momentul în care ai încerca să fotografiezi cerul pe timpul nopții, într-un oraș puternic iluminat. Singura posibilitate ca stelele să devină vizibile ar fi aceea ca un astronaut să realizeze fotografiile pe partea întunecată a Lunii. Explicația NASA pare, la prima vedere, în măsură să explice lipsa stelelor din fotografiile oficiale.